

A HALÁSZAT MINDEN ÁGAZATÁT FELÖLELŐ SZAKLAP.

KIADJA: AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR.

:: :: Kéziratok és szakkérdések :: ::
a szerkesztőség címére küldendők.

Előfizetési díjakat és hirdetések az
Országos Halászati Egyesület
(Budapest, V. ker. Országház-tér 11.
:: :: II. emelet 213.) fogad el. :: ::

Szerkesztőség: Budapest,
I. ker., Debrői-út 15. sz.
M. Kir. Halélettani és Szenny-
vítisztító Kísérleti Állomás

MEGJELNIK EGYELŐRE MINDEN HÓ KÖZEPÉN.

Az Országos Halászati Egyesület tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj: {
Egész évre 12 pengő.
Fél évre 6 pengő.
Külföldre egész évre 16 pengő.

:: :: Verantwortlicher Redakteur: :: ::
Dr. EMIL UNGER.

:: Administration: Ungarischer ::
Landes Fischerei Verein,
BUDAPEST,
:: :: V., Országház-tér 11. II. 213. :: ::

HALÁSZAT = (FISCHEREI)

FACHBLATT FÜR DIE GESAMTINTERESSEN DER FISCHEREI

Organ des Ungarischen Landes Fischerei Vereins Budapest.

Redaktion: Kgl. Ung. Ver-
suchsstation für Fischerei-
biologie und Abwasserbe-
seitigung Budapest,
II., Debrői-út 15.

TARTALOM: Meghívó. — Halászati tanfolyamunk programja. — Hivatalos rész. — A németországi pontyértékesítésről. — Horgászás a Balatonon. L. Kiss Aladár. — Társulatok-Egyesületek. — Vegyesek. — Árjegyzés. — Hirdetések.

INHALTSANGABE FÜR DAS AUSLAND: Einladung zur Generalversammlung des Ung. Landesfischereivereins. — Programm des zweiten Fischerei Lehrkurses. — Amtliche Mitteilung: Die Inkraftsetzung des neuen Fischereigesetzes. — Über die Karpfenverwertung in Deutschland. — Anglersport am Balaton (Plattensee). — Gesellschaften und Vereine. — Vermischte Mitteilungen — Fischpreise. — Annoncen.

M E G H I V Ó

az Országos Halászati Egyesület f. évi március hó 13-án, határozatképtelenség esetében **március hó 24-én (csütörtökön)**, a tenyészállat-kiállítás első napján) d. u. 5 órakor a földművelésügyi minisztérium palotájában (V., Országház-tér 11. sz. I. e. 124.) tartandó

évi rendes közgyűlésére.

TÁRGYSOROZAT:

1. Elnöki bejelentések.
2. Titkár évi jelentése.
3. Új tagok felvételének megerősítése.
4. Számvizsgáló bizottság jelentése; 1926. évi zárszám-adások felülvizsgálata. (Alapszabályok 11. §.)
5. 1927. évi költségelőirányzat megállapítása. (Alapszabályok 19. §.)
6. dr. Dobránszky Béla, alelnök pályadíjának odaítélése.
7. Elnök, két alelnök, 24 választmányi tag és 3 számvizsgálóbizottsági tag választása.
8. Indítványok. (Nyolc nappal a közgyűlést megelőzően írásban nyújtandók be.)

Vendégeket is szívesen látunk.

Budapest, 1927. évi február hó 15-én.

br. Inkey Pál
elnök.

Ezen meghívó a jelenlegi viszonyokra való tekintettel pótolja a külön meghívót, miután a lapot az Országos Halászati Egyesület minden tagjának megküldjük.

ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET.

Értesítjük tagjainkat és a „Halászat“ olvasóközönségét, hogy a múlt havi számunkban hirdetett

halászati tanfolyamot

az eddig jelentkezők többsége óhajának megfelelő időben **1927. évi február hó 24-én**, csütörtökön kezdjük meg. Kérjük mindazokat, akik a tanfolyamon résztvenni szándékoznak és *eddig még nem jelentkeztek*, hogy részvételüket a „Halászat“ szerkesztőségének **február hó 21-ig** bejelenteni sziveskedjenek, mert a jelzett határidőn túl jelentkezők csak későbbi tanfolyamon vehetnek majd részt, mivel a tervbevett gyakorlatokon csak korlátozott számú résztvevővel lehet sikeresen foglalkozni.

A m. kir. halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomáson (Budapest II., Debrői-út 15. sz. IV. pavillon, közlekedés a 14, 44, 61 és 77 sz. villamos kocsikon a fogaskerekű vasutig) megtartandó halászati tanfolyam

programja:

Február 24-én 9 órakor: A tanfolyamot megnyitja Répássy Miklós ny. földművelésügyi államtitkár, az Orsz. Halászati Egyesület alelnöke.

- Február 24-én** $\frac{1}{2}$ 10—10-ig. Dr. Korbuly Mihály kísérletügyi igazgató, a m. kir. halélettani és szennyvíztisztító kísérleti állomás vezetője: A vizek tisztántartása, s a szennyvízkérdés.
- „ „ 10—11-ig. Pataky Beksits Tibor, a haltenyésztő és halkereskedelmi r. t. igazgatója: Újabb tapasztalatok a tógazdaságban.
- „ „ 11—12-ig. Lindmeyer Antal kir. adjunktus: Az élővizek öntisztulása.
- „ „ 12—1-ig. Dr. Unger Emil kir. adjunktus: Halbetegségek.
- 3—5-ig. Biológiai gyakorlati bemutatók.
- Február 25-én** 9—10-ig. Dr. Dobránszky Béla kormányfőtanácsos, az Orsz. Hal. Egyesület alelnöke: Halértékesítés.
- „ „ 10—11-ig. Fischer Frigyes min. oszt. tanácsos: A rák.
- „ „ 11—12-ig. Dr. Unger Emil: A népesítés biológiai hatása a pontyos tógazdaságban.
- „ „ 12—1-ig. Dr. Maucha Rezső kir. adjunktus: Újabb szempontok a halastavak trágyázásánál.
- „ „ 3— $\frac{1}{2}$ 4-ig. Lindmeyer Antal: A tótalajokról.
- „ „ $\frac{1}{2}$ 4—5-ig. Kémiai gyakorlati bemutatók.
- Február 26-án** $\frac{1}{2}$ 9— $\frac{1}{2}$ 10-ig. Németh Endre kir. mérnök: A tógazdaságok műszaki berendezéséről.
- „ „ $\frac{1}{2}$ 10—10-ig. Répássy Miklós: Fejezetek az új halászati törvényből.
- „ „ 10— $\frac{1}{2}$ 11-ig. Pontyívatás.
- „ „ $\frac{1}{2}$ 11— $\frac{1}{2}$ 12-ig. Dr. Maucha Rezső: A haltakarmányokról, tekintettel azok vitamin-tartalmára.
- „ „ $\frac{1}{2}$ 12— $\frac{1}{2}$ 1-ig. Fischer Frigyes: A halászati törvény végrehajtása.
- „ „ $\frac{1}{2}$ 1-1-ig. Corchus Zoltán haltenyésztő: Tógazdasági könyvelés.
- „ „ 1—2-ig. Ifj. Zimmer Ferenc halnagykereskedő: Halászat, halkereskedelem, halszállítás, halkezelés.

Időrendi és egyéb változások fenntartva.

A tanfolyam látogatása díjtalan. Külön meghívót nem küldünk, de ezúton kérjük az érdeklődők pontos megjelenését.

Szállásról és ellátásról a jelentkezők maguk gondoskodnak.

A jelentkezés egyszerű levelező-lapon történhet pl. a következő forma szerint: A „Halászat“ szerkesztőségének, Budapest, II., Debrői-út 15. Alulírott a halászati tanfolyamon résztveszek. X. Y. halázmester. *Olvasható névalírást, a foglalkozás megjelölését és pontos lakáscímét kérünk!*

Budapest, 1927. február hó 15-én.

Az egyesület elnöksége.

HIVATALOS RÉSZ.

A m. kir. földművelésügyi miniszternek a belügy-, igazságügy- és pénzügyminiszterrel egyetértve kiadott 9500/1926. F. M. számú

rendelete

a halászatról szóló törvények végrehajtása és az 1925 : XLIII. törvénycikk életbeléptetése tárgyában.

A halászatról szóló 1888 : XIX. törvénycikk módosításáról és kiegészítéséről szóló 1925 : XLIII. t.-c. 30. §-a e törvény végrehajtásával a m. kir. földművelésügyi minisztert, továbbá a belügy-, igazságügy- és pénzügyminisztert bízta meg. A végrehajtás eredményessége érdekében a végrehajtásra irányuló összes rendelkezéseket egy rendeletbe foglaltam össze s az 1889. évi február hó 9-én 5000/1889. szám alatt kiadott földművelés-, ipar- és kereskedelemügyi miniszteri rendeletnek (Magyarországi Rendeletk Tára 1889. évi 14. lap) azokat a rendelkezéseit, amelyek az 1925 : XLIII. törvénycikk életbeléptetése után is alkalmazandók, szintén az alábbi rendeletbe vettem fel.

Ehhez képest az 1925 : XLIII. törvénycikk életbeléptetése és végrehajtása tárgyában, amennyiben a törvény a földművelésügyi miniszternek külön felhatalmazást nem ad, a m. kir. belügy-, igazságügy- és pénzügyminiszterrel egyetértve a következőket rendelem :

I. FEJEZET.

Életbeléptetés és igazolt halászati jogok.

1. §.

A halászatról szóló 1888 : XIX. törvénycikk (rövidítve Ht.) 1889. évi május hó 1-én lépett életbe az e törvénycikk módosításáról és kiegészítéséről szóló 1925 : XLIII. törvénycikk (rövidítve Hn.) pedig 1926. évi december hó 1-én lép életbe.

Az 1925 : XLIII. törvénycikk életbeléptetésével egyidejűleg a Ht. végrehajtása tárgyában 1889. évi február hó 9-én kiadott 5000. számú rendelet úgyszintén a törvényhatóságok által alkotott halászati szabályrendeletek hatályukat veszítik.

2. §.

Halászati jogot oly vízterületen, melynek medre nem tulajdona, csak az gyakorolhat, aki ebbeli jogát 1890. évi április hó 30-ig az alispánnál (polgármesternél) bejelentette és halászati jogát az alispán (a polgármester) jogerőre emelkedett határozattal, vagy a bíróság jogerőre emelkedett ítélettel megálapította.

3. §.

Minden egyéb vízterület halászati joga a Ht. 1. §-a értelmében a meder elválaszthatatlan tartozéka s a meder mindenkori tulajdonosát illeti.

4. §.

A halászat joga csak olyan vízterületeken gyakorolható, melyek fekvése és kiterjedése, a község és partbirtokosok megjelölésével pontosan megálapítható.

II. FEJEZET.

A halászat gyakorlása.

5. §.

Hasznos vízi állatoknak a halakon és a rákokon kívül a Hn. 2. §-a szempontjából még a békákat és a piócákat kell tekinteni.

6. §.

Aki nyílt vizen halászni akar, az a Ht. 8. §-ának rendelkezéséhez képest halászejegyet tartozik magával vinni s azt az ellenőrző közegek kívánatára felmutatni. (Ht. 9. §. Hn. 8. §.)

7. §.

A halászejegyet a Ht. 60. §-ában említett bármely elsőfokú hatóságnál lehet akár szóval akár írásban kérni, s azt a hatóság az I. mintának megfelelő úrlapon állítja ki.

8. §.

A hatóság a Hn. 27. §-ában említett esetekben a halászejegy kiszolgáltatását köteles megtagadni, egyébként pedig jogában áll a kérelmezőt halászati jogosultságának igazolására felszólítani s indokolt esetben a halászejegy kiadását megtagadni. (Hn. 7. §.)

9. §.

A halászejegyek kiszolgáltatását kérő beadványokat a mindenkor illetéki szabályokban előírt bélyeggel kell ellátni, ha pedig a kérés szóval történik, a bélyeget az erről felvett jegyzőkönyvre kell felragasztani.

10. §.

Halászejegyet csak egy személy nevére lehet kiállítani. A halászejegyet másra átruházni nem szabad s az mindig csak az illető év május hó 1-től a következő év április hó 30-ig, azaz egy évre érvényes.

11. §.

A halászatra akár saját jogán, akár jogügylet (példának okáért bérleti szerződés) alapján jogosultnak segédszemélyzete és munkásai vagy megbízottai részére szükséges halászejegyeket a halászatra jogosult kérelme alapján a halászatra jogosult nevére, a bélyegilleték fejében személyenként járó díj megfizetése mellett, az elsőfokú hatóság (Ht. 60. §.) a II. mintának megfelelő úrlapon állítja ki.

A 9. és 10. §-ok rendelkezései ezekre a halászejegyekre is irányadók, azzal az eltéréssel, hogy a halászatra jogosult az ilyen halászejegyek alapján a halászatot a szolgálatában álló segédei és munkásai vagy megbízottai által van jogosítva gyakorolni, akkor is, ha személyükben utóbb változás áll be.

12. §.

A kiszolgáltatott halászejegyeket az elsőfokú hatóság (Ht. 60. §.) a III. minta szerint tartja nyilván.

13. §.

Aki halászik, ügyeljen arra, hogy működése alatt a vízi közlekedés — ideértve a hajózást, a tutajozást és a fauszatást is — fennakadást ne szenvedjen: ügyelnie kell továbbá arra is hogy a hajóját vagy a kíméleti tér megjelölésére szolgáló táblát, bóját vagy egyéb jelet helyéről el ne mozdítsa. Aki pedig sport vagy szórakozás céljából vagy más ily célból nem menetrendszerűen hajózik, csónakázik vagy általában ily célból vízijárművel közlekedik, amennyire csak lehetséges, tartózkodjék a halászat háborításától s a halászeszközök rongálásától.

14. §.

A kíméleti tér megjelölésére szolgáló táblákra hal alakját kell vésní vagy festeni s alája a „Kíméleti-tér“ felírást kell alkalmazni.

Az ily táblákat szembeötölő helyeken, így különösen utaknak, ösvényeknek vagy gyalogutaknak a kíméleti

tért érintő részein, a határok iránt kellő tájékoztatást nyújtó pontokon úgy kell elhelyezni, hogy se a parti, se a vízi járóművek közlekedését ne akadályozzák.

Ugyanígy kell eljárni a Ht. 11. §-ában említett és a halászati jog kiterjedésének megjelölésére szolgáló táblák felállításakor is. (Folyt. köv.)

A németországi pontyértékesítésről.

(Folytatás.)

„Ilyen szervezet működését nem teheti attól függővé, hogy vajjon itt vagy ott, ekkor és akkor, alkalmas vagy alkalmatlan időpontban egy-egy tétel pontyot átvehet-e? Bizonytalan és ingadozó árak elfogadását sem lehet tőle várni. Viszont, ha ilyen nagy apparátus prosperálni akar, arról mindenesetre gondoskodnia kell, hogy bizonyos határozott mennyiségű pontyárut legalább is forgalmazzon.

Ennek a nagykereskedelemnek a vezető személyei gyűltek össze Cottbusban, hogy ott legelőször Szilézia termését lekössék, illetőleg megvegyék. Ez azonban a nagykereskedelem szükségletét még nem fedezte volna, de elsősorban erre pályázott s a többszükségletet azután külföldről hozta volna be.

Sajnos, a nagytermelők vezetői az új helyzetet Cottbusban nem ismerték föl és az egyesült nagykereskedelem ajánlatát elutasították. Ezáltal a pénzre rászoruló termelők szükség-eladásra kényszerültek, a nagykereskedelemnek pedig nagy külföldi fedező kötésekkel kellett perkuálnia. Ma csak a drezdai pontykereskedelmi társaság 25 saját speciálvagónja közül a legtöbb külföldi forgalomban jár, s csak kevés otthon. Ha Cottbus nem lett volna eredménytelen, akkor a helyzet e tekintetben fordított lenne.

Már most attól ugyan nem kell tartani, hogy a német nagytermelők által jobb ár elérése reményében visszatartott árut nem lehet majd elhelyezni. Ellenkezőleg, valószínű, hogy ez az áru karácsonykor és szilveszterkor magasabb áron is lenne értékesíthető, ha idejében a megfelelő fogyasztóhelyekre lehetne azt szállítani.

Ehhez azonban a szükséges speciálvagónok hiányozni fognak, mert azok legnagyobb része, — a többi cégek is — külföldi viszonylatokban áll használatban. Ha pedig ezt a halmóget hordókban szállítanák, a fuvar költség-többlet a magasabb árból származó különbözetet fölemésztené. Az sincs kizárva, hogy a tervszerűség nélkül történő tömegszállítás a piacot tulterhelné, mert meg kell gondolnunk azt is, hogy az egyesült nagykereskedelem az ő vevőkörének szükségletét legnagyobb részt fedezte már, s hogy az aukciók és megbízottak az ünnepek előtt pár nap alatt szintén nem tudnak többet eladni, mint amekkora az ő vevőközönségük szükséglete.

Ezért valószínűleg nagy hibának fog bizonyulni, hogy a ponty nagytermelők árujukért Cottbusban olyan árhoz ragaszkodtak, aminőt csak a II. csoportba foglalt kisebb termelők érthettek el.

Az eseményekből arra is kell következtetnünk, hogy kizárólag a III. csoport (nagytermelők) magatartása a cottbusi börzén volt az, amely a nagykereskedelmet mintegy reakényszerítette arra, hogy nagy tételekben vásároljon külföldön. Ha már most ennek következtében az idej pontyértékesítés nem úgy sikerül, mint kívánatos lenne, ez nagyon sajnálatos dolog ugyan, de a cottbusi börze lefolyása után előrelátható volt.

Azok a németországi eredetű pontyok, melyek karácsonykor és szilveszterkor valóban a fogyasztóhelyeken lesznek, nagyobb áron lesznek értékesíthetők, s ez rendszeresen így szokott lenni, de ezek a tételek az előző években eladottakhoz képest kicsinyek lehetnek csak, mert a nagykereskedelem nem kötött le nagy tételeket, és szállítóeszközök sem álltak kellő mértékben rendelkezésére. Hogy a karácsonyutáni üzletmenet hogyan alakul majd, az attól függ, hogy a nagykereskedelemnek az új esztendő első hónapjaira szintén vannak-e külföldi kötései.

A német pontyértékesítés eddigi lefolyása azt mindenestre megmutatta, hogy annak alakulása nem a nagytermelők, hanem a nagykereskedők kezében van. Ezzel pedig a jövőben még jobban számolni kell majd, mint eddig.

A tapasztalt szakember, aki a modernül vezetett, etetéssel dolgozó intenzív pontytenyésztő üzemek hektáronkénti hozamát ismeri és ezeket a legtöbb pontyos tógazdasági nagyüzemmel összehasonlítja, feltétlenül arra a megismerésre jut, hogy a legtöbb nagyüzem kedvezőtlenül termel, mert a modern üzemmódok vívmányait nem fordítja hasznára. Ezek a gazdaságok *maguk az okai*, ha a mai piaci árak mellett nem találják meg számításukat. Ha pedig valami okból a halárak olyan magasra szöknek fel, hogy e gazdaságok jól keresnének, akkor ez a dolog kétségtelenül a fogyasztás tönkretételét jelentené, mert olyan fogyasztók, akik ezeket a föltételezett magas árakat meg tudnák fizetni, vajmi kevesen vannak.

Ha a pontyfogyasztók összeségét, mint egységet 100-nak vesszük, akkor a közönség fizetőképességét a következőképpen osztályozhatjuk:

a közönség	5 ^o / _o -a	fizetni tud	1 kgr pontyért	4 márkát
"	5 ^o / _o -a	"	"	3 " 60p
"	10 ^o / _o -a	"	"	3 " 20 "
"	10 ^o / _o -a	"	"	3 " — "
"	20 ^o / _o -a	"	"	2 " 80 "
"	50 ^o / _o -a	"	"	2 " 40 "

Ezzel számol is a kereskedelem és áremelkedést emiatt csak karácsonykor és szilveszterkor enged érvényre jutni, mert akkor egyébként jobbminőségű halakat is igényel a közönség, ami a kereskedelemnek is többet kerül. Vannak ugyanis a fogyasztásnak törvényei, melyeket senki sem tud megváltoztatni. Ennek legtisztább bizonyossága pl. a pisztrángfogyasztásunk. Vámmentes dán eredetű pisztrángokból a nagykereskedelem nemcsak hogy kb. évi 2000 métermázsát tudott elhelyezni, hanem mellest még vagóntételekben kelt el nagy mennyiségű német pisztráng is.

Ez az üzletág azonnal elsorvadt, mihelyt a pisztrángra mázsánként (50 kg) 25 márka behozatali vámot vetettek ki. Én magam is — írja P. Vogel — hevesen harcoltam e behozatali vám érdekében, sajnos azonban, ennek hatását látva, most be kell ismernem, hogy helytelen volt a behozatalt ily erősen visszaszorítani, mert ezáltal a pisztrángértékesítés a német tenyésztőkre nézve is rosszabbodott. A nagykereskedelem most nem akar foglalkozni ezzel az üzletággal, az értékesítés útjai elzáródtak, s a közönség ennek folytán ma pisztráng helyett tengerihalat fogyaszt.

A fogyasztásnak ehhez hasonló csökkenését aligha óhajthatjuk a ponty és compó esetében is, éppen ezért az adott viszonyokhoz alkalmazkodnunk kell és a nagykereskedelem jogos igényeit kénytelenek leszünk elismerni.

A német nagykereskedelem üzeleinek rentabilitásához évenként 30—35,000 métermázsá pontyot igé-

nyel olyan áron, mely lehetővé teszi, hogy a ponty kilónként 2.40—2.60 márkáért a kiskereskedelem útján a fogyasztóhoz juthasson. Kívánatos, hogy amennyit e szükségletből a német nagytermelők produkálni képesek, annyit a cottbusi börzén el is adjanak. Így csupán a hiányzó mennyiséget kellene külföldről behozni.

Tekintettel azonban a nagytermelők tavainak nagy részben rossz állapotára, ezekben a termelés oly drágán történik ma, hogy a nagykereskedelem feltételei mellett csak veszteséggel dolgozhatnának. Ámde ez a hátrányos állapot nem kényszerhelyzet; lehet és kell is változtatni rajta. Az üzemek modern alapokra fektetése a termelési költségeket oly jelentékeny mértékben csökkenti, hogy ez esetben a nagykereskedelem követelése elfogadhatóvá, a behozatal pedig ugyanakkor szükségtelenné válik, mert a hazai termelés emelkedése bekövetkezik. Ez nemcsak az én (P. Vogel) nézetem, hanem mindazoké, akik intenzíven gazdálkodnak. Ugyancsak vallják a kezeim között lévő írásaikban a legkiválóbb szakértők is, akik kizárólag az üzemek visszamaradott (sőt részben teljesen elhanyagolt) állapotában látják az okot, mely miatt ezek a nagykereskedelem által Cottbusban felajánlott métermázsánként 164 márkás ár mellett nem tudnak megfelelő haszonnal termelni.“

Folyt. köv.

Horgászás a Balatonon.

Írta: L. Kiss Aladár.

Utányomás tilos.

(Folytatás.)

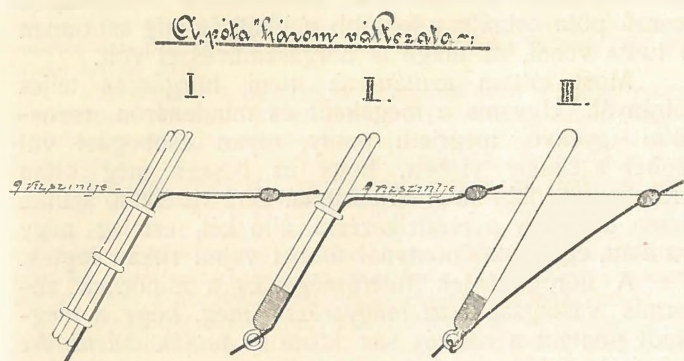
Mielőtt a horogvetésről egyet-mást elmondanék, talán nem lesz érdektelen, ha a „póta“ összeállítását leírom.

A póta elkészítéséhez használnak lúd-, pulyka- meg sastollat és pedig a tollnak vastagságához képest a lúd-tollnál 3 párt, a pulykatollnál 2 párt, a sastollnál pedig 1 párt, vagy ha vastagabb, csak egy darabot. Két-két tollat a vastagabb, nyitott felénél összeillesztik, illetőleg egymásba dugják és a 3, illetőleg 2 párból álló, összeillesztett tollakat még a közepénél és a két vége felé vékony rézdróttal egymáshoz erősítik. Az így elnevezett pótának fele részét, vagyis amelyik a vízből kiáll vörös, az alsó, vízbemerült részét pedig fehér olajfestékkel színezzik.

Ezen pedzőket, illetőleg pótákat jellemzi a könnyűség és érzékenység s erre, mint azt tapasztaltam, nagy szükség is van, mivel a pontynak kapása, vagy ahogy ezen a vidéken nevezik: „harapása“, tekintve a víznek úgyszólván állandó mozdulatlanágát (kivéve a szél által okozott áramlást), oly annyira kényes, hogy legtöbbször a pótának a vízből kiálló vörös részét éppen hogy egy-két centiméterre lassan, óvatosan lehúzza. A pótának lassú és gyenge jelzése leginkább abban az esetben vehető észre, amidőn nagy ponty kerül a horogra, mint az egy 8—9 kgr-os pontynak megakasztásánál is tö tént. A „harapás“ jelzését a póta még úgy is visszaadja, hogy az eddig a vízből kiállott vörös része lassan lemerül a vízben, de láttam olyan jelzését is, amidőn a póta, anélkül, hogy lemerült volna, 1—1½ arasznyira elmozdult a helyéről, illetőleg a ponty a csalival a szájában a zsinórnaál fogva csak arrább húzta.

Nem érdektelen még a pótának a zsinórhoz való megerősítése és annak különböző megindokolása. A részemről történő megjegyzéseimet a tanyakészítés és horogvetés leírásánál később fogom megadni.

Hogy teljesen szemléltető legyen leírásom, ismét a rajz segítségéhez fordulok.

Az I. és II. számú póta benszülött horgász alkotása lúd- és pulyka-tollból, a III. számút azonban már a balatoni szokásokhoz alkalmazkodó pesti sporthorgásznál láttam sas-tollból készítve.

Az I. számú póta, mint már említettem, 3 pár lúd-tollból áll, melyekből 1—1 pár a vastagabb, lyukas felénél van egymásba dugva és azután a 3 pár toll egymáshoz erősítve holmi hajszál-dróttal. A zsinórt három gumikarika szorítja a pótához és tekintve, hogy a vastag zsinór nehéz, különösen az átnedvesedés után, a víz szintje felé eső részén, a pótától két arasznyi távolságra még parafadugót is alkalmaznak (hol egyet, hol többet), hogy a pótát lehetőleg egyensúlyban tartsa és a vastag, átnedvesedett zsinór le ne merüljön a vízbe. A pótának ily módon való összeállítását, azzal indokolta meg, hogy a „bevágásnál“ (amihez szintén lesz később hozzátenni valóm) a három gumikarika elszakad, miáltal a zsinór a pótától megszabadul s így a zsinór nem akad meg oly könnyen a megakasztott ponttyal a sás és nád között.

A II. számú pótánál már csak egy, a felső részén alkalmazott gumikarikát találunk, azonban a pótának a vízben lebegő alsó részénél már egy rézdrót karika is oda van erősítve, melyen keresztül húzódik a zsinór, mintegy pótólva a másik két gumikarikát.

Mindkettő modernizált ősi pedző.

A III. sz. pótánál gumikarika már nem szerepel, ellenben, hogy a pótának alsó részére erősített rézkarikán keresztül húzódó zsinór, a beállítás után rögzítve legyen, a zsinórt egymásután kétszer fűzik át a rézkarikán. Mind a három pótánál, a különálló parafadugó nemcsak a vastag zsinórnak vízbemerülése ellen szolgál (igaz, hogy a III. számúnál a zsinór már vékonyabb volt, mint az előző kettőnél), hanem, hogy a horognak a ritkább nád és sás közé való bedobásánál, de különösen a *harapáskor a megvágásnál* a zsinór ne merüljön le oly könnyen a vízbe, mivel, ha nádnak és sásnak vízalatti részében ilyenkor elakad, nemcsak a megakasztott ponty maradhat könnyebben le, de a menekülő és csapkodó ponty a tanyáról az összes ottan tartózkodó halat elriasztja.

Ha a három póta közül a célszerűséget tekintjük, úgy a III. sz. felel meg annak legjobban. Egyrészt, mivel érzékenysége (jelzése) elsőrendű, a harapásnak minden gyenge mozzanatát a legjobban visszaadja, másrészt pedig, mivel a horog beállítása a legegyszerűbb és a leggyorsabban történhetik meg azáltal, hogy a pótát a zsinóron könnyedén fel- és lehúzzhatjuk. A másik kettőnél a gumikarika alkalmazása és folytonos pótlása már inkább babráló munkával jár. Mind háromnak hátránya pedig, először, mivel ilyen mozdulatlan víznél kisebb

póta is megfelelne a céljának, másodsor, hogy a túl-hosszú póta igen könnyen elakad és galibát okoz a nád és sás között, úgy a bevetésnél, mint a megvágásnál.

Kissé többet foglalkoztam az itten divó és megszokott pótával (pedzővel), de mindezt a később felhozottak fogják megindokolni. Végeredményben ezek a póták sem egyebek, mint a horgászfelszerelési üzletekben kapható pedzők variációi.

Amilyen gyönyörködtető a horgásznak a Balaton halás horgászterülete a maga dús nádasaival, mely kevés kihagyásokkal végighúzódik a zalai és veszprémi partokon; az odadobott, hajlékony sásfoltokkal, amelyek a nádasoknak víz felőli oldalát tarkítják; a magában álló, kerek sötétzsinű csuhi-szigetek; a vízszintjén elterpeszkedő hinárokknak ladikot akasztó szalagjaival, annyira vigyázóvá és figyelmessé teszi a horgászt a felhők járása, a szél iránya, mivel egy-egy hirtelen jövő felhő gomoly hamar leadja névjegyét. Ennek ellenében módjában van megkeresni és válogatni a megfelelő, eredményt ígérő helyeket, ahol alkalmas pontytanyákat készíthet magának.

Hallottam és tapasztaltam, de természetes is, hogy legjobb hely a nádasok szélén meghúzódó *sás végénél horgászni* és itt is olyan helyen, ahol a víz a nádasba és sásba kisebb-nagyobb öblöt alkot. Azonban az ilyen benyúló tisztásoknál is a benszülött horgász a mélyét válogatja és ez érthető is, mivel a megfelelőnek mondható horgászó helyek mélységei, mint már említettem, 70—120 % között váltakoznak. A legmélyebb helyeket a nádasoktól 50—100 méter távolságban lévő csuhi-szigeteknél tapasztaltam, de itten a horgászás hátrányára szolgál, hogy a horgászó állandóan szélmentes részt nem igen talál, miáltal a palánkos horgászó ladikja folyton himbálózik. Ez pedig a nyugodt és eredményes horgászás hátrányára van. Ne felejtsük el, hogy ezen a tájon sem kiépített part (kikötő), sem móló nincsen, ami a víznek esetleg nagyobb mélységet adhatna, s így a horgász itten csakis a nádasok mellé húzódnak.

Nálunk a pontytanyán elhelyezett eleséget „szórás“-nak nevezik, a balatoni benszülött horgász *„beetet“*. És ezt azután alaposan megcselekszi. Horgászó éveim alatt, még sehohsem láttam egyszerre olyan mennyiségű eleséget beleszórni a pontytanyára, mint itten, pedig nálunk is van egy-két horgász aki, ha titokban is (késő este jön le a vízre, hogy ne lássák,) nem sajnálja az ok nélküli nagyobb kukoricamennyiséget láthatatlanná tenni.

A „beetés“ fontosságát ilyképen hallottam az egyik benszülött horgásztól.

A Balaton óriási területű vízibirodalom, hiszen csak a hossza 92 klm körül van, tehát mi az a kis pontytanya ott a nádas vagy sás mellett a folyton vándorló halaknak. Alig pár négyzetméter. Már pedig, ha a pontyokat oda akarom szoktatni egy időre, nem szabad sajnálni az eleséget sem. Hivatkozott egyúttal egy nagynevű, szenvedélyes sporthorgászra is, aki annak idején Almádiban szokott horgászni és rendszeren jó eredménnyel. Tudniillik, ha kikerestem magamnak az alkalmasnak vélt helyet a pontyozásra, a tanya körül, vízben és víz felett elhárítom először az akadályokat, a letört nádszállakat, a ráhajló hosszú sásleveleket, a mindig akadályt képező hinár-szalagokat, hogy a horog bevetésénél teljesen szabad terem legyen és az fent ne akadjon. Már most a pontytanyára három nap egymásután beleszórt 3—4 liter főtt kukoricát és 3—4 marokkal meg a tanya körül a nádas szélébe dobott széjjel. A következő két nap pihentette a tanyát és csak a hatodik napon ült le oda horgászni. Ezen naptól kezdve azután minden este beetetett a horgászás befejezése után. Ilyenkor a meny-

nyiség az 1—2 liter kukoricát mindig elérte, ha meg nem haladta.

Magát a horogvetést és beállítást roppant nagy ügybuzgalommal és szakértelemmel végezte és ha tízfizen perc alatt nem jelentkezett a „harapás“, azonnal kiemelte a horgot a vízből, a kéznél lévő, már előre kiválogatott kukoricaszemekből másikat tett a horogra s újból bevetette. Úgy mondotta, hogy ponty már van a tanyán, mivel a körülötte lévő sás többször megmozdult, de nem jó kukoricaszem van a horgon, azért nem harap és ilyenkor az erősen sárgás színű szemeket fehéresekkel pótolta. Magyarázta még, hogyha a tanya körül a sás sűrűn és hirtelen zörren, a ponty akkor játszik és fürdik, de nem harap, ellenben, ha a sás óvatosan, lassan mozdul meg és hajlik el, a harapás rövid időn belül bekövetkezik. Én természetesen eleinte csak hallgattam, hallgatásommal adva jóváhagyást az elmondottak felett, nehogy kételkedésem bizalmatlanságot keltsen.

A horogvetés mindig úgy történt, hogy felállott az imbolygó, nagyhasú, palánkos ladik körülésére s volt úgy, különösen, ha a szél is lengedezett, hogy egymásután 6—10-szer is bevetette meg visszahúzta a horgot, mivel nem bírta eltalálni 4—5 méterről azt a kis helyet, benyúló tisztást (kb. 30 % körzet), ahol a ponty tanyája volt.

Csak képzeljük el magát a horogkészséget és mindjárt megértjük a horogvetés nehézségét. A hatalmas, vastag horgot a nagyszemű kukoricával, azt követi 25—30 %-nyire az ólomnehézék, majd tovább körülbelül egy méterre a 14 % hosszú, 10—12 $\frac{m}{m}$ vastag póta (pedző) és a pótától a csapónyél végéig a 3—4 méter hosszú zsinór, melynek vastagsága 2—3 $\frac{m}{m}$ között váltakozott. (Hát még mikor a vízben megdagadt!) A zsinór nem keresztcsövésű és inpregnált volt, vagyis vízálló, hanem három szálból volt összesodorva, amely a vizet mindjárt magába vette. Amint láttam, igazi virtuozitással kellett a horogvetést csinálni. És milyen türelemmel, kitartással és buzgalommal! Hányszor, de hányszor beleakadt a kézség valamelyik része, különösen az óriásinak mondható póta, a lengedező sásba vagy nádcsökbe. De ez még hagyján. A sásnál még nem volt olyan nagy baj, mivel legtöbbször végig lehetett húzni rajta a megakadt részt, de ha a nád fogta meg a himbálódzó horgot vagy pótát a bevetésnél, ott már sem a nád, sem a horg nem engedett, annyira összelelleztek. Mennyi, de mennyi galibát okozott! Kedves győri sporthorgászok, ti ugyancsak nem tudjátok, mi az a *horgász-türelem!* A balatoni iskolába kellene járnotok.

És vajjon milyen eredményt érhetnek el az itteni bennszülött horgászok? Hát bizony nem sok biztatót tapasztaltam.

Ebben az időszakban (július hó), a ponty rendszeren délelőtt 10—12 óra és estefelé 6—8 óra körül harapott. Eltekintve ezen rövidnek mondható 2—2 órát, a kedvezőtlen eredményt mégsem ennek tudhatom be, hanem a zavaró horogvetésnek és a „bevágás“ nehézségének.

Ugyanis, ha a bennszülött horgász figyelmessé lett a „póta“ elmerülésére vagy megmozdulására, úgy két marokra fogta a horognyelet és teljes erejével megvágta azt, oly annyira, hogyha nem akadt meg a ponty, az egész kézség a feje felett az égnek repült és a háta mögött csapódott vissza a vízbe, vagy a nád és sás közé. Ha pedig megakadt a ponty a horgon, az erős vágás folytán legtöbbször kiszakította a horgot a ponty szájából. Ha pedig a ponty jól akadt meg, még messze volt tőle, hogy magának vallhassa a halat, amennyiben,

mivel a nád és sás közé horgászott (30 % tisztás körzet), a hirtelen megvadult és minden erejével menekülő hal rendszeren a nád és sás köré keveredett a zsinórral, (a hosszú póta csinálta a legtöbb galibát) és míg azt onnan ki tudta venni, az maga is horgászművészet volt.

Most láttam azután az itteni horgászás teljes hátrányát. Ugyanis a megakadt és mindenáron menekülni igyekvő, megriadt ponty, olyan csobogást vitt véghez a sekély vízben, hogy az összes még ottan tartózkodott többi halat elriasztotta. Erre vezethető azután vissza az, hogy a rendelkezésre álló két, esetleg négy óra alatt, egy és két pontynál többet vajmi ritkán fogtak.

A horognyelnek túlerősségét és a zsinórnak abnormis vastagságát az magyarázza meg, hogy a megakadt pontyot a nád és sás közül ki tudják *húzni*. Az igazság kedvéért azonban nem hallgathatom el az általuk felhozott azon indokot, hogy a vastag nyelet és erős zsinórt óvatosságból használják, mivel nem egy esetben történt, hogy 8—14 kilós ponty akadt a horogra, annak pedig ugyan nagy ereje van.

Részemről a vastag horognyel és a túlerős zsinór használatát nem tudom még annyira kifogásolni, amennyiben a víznek sekélysege folytán a pontynak ereje jobban hat a horogkészségre és kifárasztása is nehezebb, de nem tudom megérteni azon megátalkodottságot, hogy általában a nádban és sásban horgásznak, holott én horgászaskor kilenc pontyot fogtam egy ilyen öbölben, a nádtól és sástól 1—2, sőt 3 méternyire, úgy, hogy a megakasztott és megriadt pontynak ideje sem volt irányt venni a nád és sás felé, rugalmas bambusz horognyelem a következő pillanatokban már a nyíltvíz felé terelte az engedelmessé tett halat. (Folyt. köv.)

TÁRSULATOK—EGYESÜLETEK.

Az Országos Halászati Egyesület választmánya f. évi január hó 22-én ülést tartott, melyen részt vettek:

Inke Pál báró elnöke alatt Répássy Miklós és dr. Dobránszky Béla alelnökök, Csörgey Titusz, dr. Goszthonyi Mihály, dr. Lukács Károly, Paluzsa László, Szurmay Sándor, dr. Unger Emil, Zimmer Ferenc választmányi tagok, Fischer Frigyes titkár, Németh Endre pénztáros.

Távollétüket kimentették: dr. Isgum Ádám, Iklódy Szabó János, Kuttner Kálmán, Purgly Pál és ifj. Zimmer Ferenc.

Elnök a megjelent választmányi tagokat szívélyesen üdvözli, az ülést megnyitja és felkéri az egyesület titkárát a tárgysorozat ismertetésére.

1. Titkár bejelenti, hogy az Országos Magyar Gazdasági Egyesülettel tárgyalást folytatott a tenyészállat vásárral kapcsolatban ez év március hó 25—27-én rendezendő halászati kiállítás ügyében. Felolvassa a Gazdasági Egyesületnek ez ügyben érkezett átiratát, mely szerint a kiállításhoz tartozó összes kiadásokat a Halászati Egyesületnek kell viselnie. Az átiratban foglaltakat kiegészíti még az előszóval lefolytatott tárgyalásnak azon eredményével, hogy a Gazdasági Egyesület a halászati kiállítással járó költségeket előlegezni volna hajlandó, azonban ezt a kiállítóktól helyepénz alakjában 2—3 éves amortizációval beszedni.

A választmány beható tanácskozás után a kiállítás megtartását elvben nem ellenzi, azonban az Egyesület anyagi viszonyaira való tekintettel, de egyébként is, miután nézete szerint a halászati kiállítás a tenyészállat vásárnak előnyére szolgálna, csak az esetben volna hajlandó a kiállítást rendezni, ha a Gazdasági Egyesület az anyagi áldozatokra való tekintettel akár a bevételek bizonyos százalékát engedné át a Halászati Egyesületnek, akár megengedné azt, hogy a halászati kiállítás megtekintőitől az Egyesület külön belépődíjat szedhessen, akár pedig a kiállítás céljait szolgáló pavilon és vízbeszerzés költségeit fedezné. Mint-hogy pedig az Egyesület elnöke egyéb gazdasági ülésekből kifolyóan az OMGE-vel a választmányi ülést követő két napon tárgyalást fog folytatni, ez ügyben az OMGE állaspontját tisztázni és arról az Egyesület titkárát értesíteni fogja. Az Egyesület titkára azután az ügy további elintézésében az Egyesület Budapesten levő alelnökeivel egyetértően fog eljárni.

2. Titkár bejelenti, hogy a tavasszal rendezendő halászat

tanfolyam előmunkálatai befejezést nyertek. Az előadások megtartására felkért és a halászat terén jól ismert nevű szakérők, — dr. Isgum Ádám és Metzli Kamil kivételével, akik másirányú elfoglaltságukra való hivatkozással a felkérésnek eleget nem tettek, — kilitásba helyezték, hogy a halászat legkülönbözőbb ágazatából előadást fognak tartani. A tanfolyamot február 24., 25., 26-án tartjuk meg.

Választmány a bejelentést tudomásul veszi s felhatalmazza a tanfolyam rendezői közül jelenlévő dr. Unger Emilt, hogy a tanfolyamra való jelentkezés iránti hirdetményt bocsássa ki és a tanfolyamot a múlt évi kereteknek megfelelően rendezzék meg.

3. *Titkár* bejelenti, hogy a választmány és elnökség megbízása ez év tavaszán lejár. Minthogy a választmányi tagok száma a beállott apadás folytán 3 új tag választásával kiegészítendő, kéri a választmányi tagokat, hogy a 3 üres helyre alkalmas egyének nevét vele közölni szíveskedjenek. Egyben kéri a választmányt, hogy a közgyűlés határideje tekintetében intézkedjék.

A választmány a közgyűlés határidejéül — amennyiben a halászati kiállítás megtartatnék — a március 24—26. közötti időt tartja alkalmasnak, amidőn a tenyészállatvasárral kapcsolatban a legtöbb gazda Budapesten tartózkodik. Ha halászati kiállítás nem lenne, a közgyűlés a nagyhét előtti héten április 3. és 9. között volna megtartható.

4. *Titkár* kéri a választmány utólagos hozzájárulását, hogy a m. kir. államvasutaktól az 1927. évi december hó végével lejáró tarifakedvezmények meghosszabbítását a folyó évre is kérte.

A választmány a hozzájárulást megadja.

5. *Titkár* bemutatja a m. kir. Földművelésügyi Miniszter Ur 9968/1926. számú leiratát, mely szerint a Kereskedelemügyi Miniszter a halivadéokra és tenyészhalra eddig fennálló díjkedvezmény megszüntetésével további mintegy 20%-os kedvezményt engedélyezett s megengedte, hogy a fuvardíj a díjszabászerű díjtételek alapján 5000 kg átlagsúly után számíttassék.

Tudomásul szolgál.

6. A választmány tudomásul veszi az Egyesület elnökségének az ivadék vámmentes behozatala iránt tett lépését, nevezetesen azt, hogy figyelemmel a mutatózó ivadékhányra, a Pénzügyminiszter úrtól engedélyt kért arra, hogy a külföldről ivadékok vámmentesen lehessen behozni.

7. Választmány felhatalmazza a titkárt, hogy a „Halászat” hirdetési rovatát a hirdetésszerzőnek megfelelő provízió kiadása mellett értékesíthesse.

8. A Magyar kir. Mezőgazdasági Múzeum kérelmére a választmány hozzájárul ahhoz, hogy a „Halászat” a Múzeum nyilvános olvasóterme számára díjtalanul megküldessék.

9. Tagul jelentkeztek: Özv. Gajary Odönné földbirtokos Öregcsertő; dr. Tömösváry Tivadar ügyvéd, országgyűlési képviselő Budapest.

A választmány a közgyűlés utólagos jóváhagyásának fenntartásával a jelentkezőket tagokul felveszi. F.

VEGYESEK.

Az ez évi közgyűlés határidejét, mint olvasóink az első oldal megtekintése után láthatják, a szokottnál korábbra, március hó 24-ére tettük. (Nagyszámú vidéki tagunk miatt az első határidőben, március hó 13-án a közgyűlés úgy se lehet határozatképes.) A korábbi határidőt azért választottuk, hogy gazdatagja-

ink közül azok, akik a tenyészállatkiállításra feljönnek, a halászati körökkel is kapcsolatba kapjanak s a közgyűlésen résztvehesse- nek. A délután 5 órát pedig azért választottuk, hogy lehetőleg 7 óráig a közgyűlést befejezhessük, s így amennyiben vidéki tag- jaink színházba vagy más szórakozó helyre menni kívánnak, a közgyűlés őket ebben ne akadályozza.

A közgyűlésen résztvevő tagjaink — amennyiben más prog- rammjuk nem lesz — a közgyűlés után társas vacsorán vehetnek részt.

Az ideai tagsági illetve előfizetési díjak befizetésére szolgáló postatakarékpénztári csekklapok januári számunkból technikai okokból kimaradtak s jelen számunkhoz pótlólag mellé- keljük azokat, kérve olvasóinkat, hogy azokat tartozásuk kiegyen- lítésére felhasználni szíveskedjenek. Tagsági vagy előfizetési díj egész évre 12 pengő, félévre 6 pengő. Külföldön egész évre 16 pengő. Köztisztviselők felárakat fizetnek.

Rádió előadás. „Magyarország halai és halászata” címmel lapunk szerkesztője Unger Emil dr. királyi adjunktus a múlt hó 26-án a budapesti Studióból közgazdaságtudományi rádió előadást tartott. Második ilyen előadása valószínűleg még e hóban lesz „A pontyos tógazdaságok üzeme” címmel. Ez előadásokat lapunk később közölni fogja.

Árjegyzés. A Halbizományi és Halértékesítő rt. és a Zimmer Ferenc halkereskedelmi rt.-től nyert értesítés szerint január hó folyamán a nagybani halárak kilo- grammonként a következők voltak:

Édesvizi élőponty	nagy	2:20—2:40 P
	közép	2:10—2:20 ”
	kicsi	2:00— — ”
Édesvizi jegeltponty	nagy	1:76— — ”
	közép	1:44— — ”
	kicsi	1:28— — ”
Balatoni fogassüllő	I. oszt.	6:00— — ”
	II. oszt.	4:00— — ”
	III. és IV. oszt.	3:20— — ”
Dunai süllő	I. oszt.	6:50— — ”
	II. oszt.	6:00— — ”
	III. oszt.	4:00— — ”
	IV. oszt.	3:50— — ”
Csuka (jegelt)	nagy	2:00— — ”
	közép	1:60— — ”
	kicsi	1:28— — ”
Élő harcsa 2 kg-ig		6:00— — ”
Harcsa (jegelt)	nagy	4:00—6:00 ”
	közép	3:00—5:00 ”
	kicsi	2:80— — ”
Őn		1:28—2:00 ”
Balatoni keszeg		0:40—0:70 ”
Garda		0:50— — ”

A forgalom a hó elején gyenge, a vége felé kissé élénkebb; a kereslet a hó első felében igen lanya, később élénkül. Az irányzat javuló.

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

ELSŐRENDŰ TENYÉSZTÉSRE VALÓ HALANYAG

A Magyar Tógazdaságok r.-t. tógazdaságaiból az ideai évadra!

Közelebbi feltételek:
MAGYAR TÓGAZDASÁGOK R.-T.-NÁL
BUDAPEST. V. ker., Széchenyi-ucca 1.

KAPHATÓ:

- Kétnyaras** tiszta tükrös vagy vegyes nemes **tenyészponty** (Fehérmegye és Somogymegye).
- Nemes tükrös **anyaponty**, (Somogyszentmiklós, Vrászló, Sárd, Simongát, Bicske); **anyacompó**.
- Tenyészharcsa** 0.6—1.0 kg súlyban (Bicske, Csoór, Mike, Vrászló, Simongát).
- Harcsaivadék** 5 dkg átlagsúlyban (Simongát).
- Süllőivadék** (Somogyszentmiklós, Vrászló, Bicske).
- Pisztráng-sügér ivadék** (Mike, Csoór).
- Süllőikra**, tavasi szállításra.

HALTENYÉSZTŐ ÉS HALKERESKEDELMI R.-T.

Központi iroda:
BUDAPEST, V., BÉLA-UTCA 8.
Telefon 79—46. és 113—52.

Budapesti kereskedelmi telep és raktár:
BUDAPEST, IX., ERKEL-UTCA 3.
Telefon nappal: József 48—48, éjjel: Budafok 128.

Veszünk és eladunk mindenfajta halat minden mennyiségben, szállítunk saját tógazdaságainkból kitenyésztett gyorsnövésű, nemes egy- és kétnyaras tenyészpontyot és tenyészanyapontyokat.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal,
parafa-alattság, rebzsinór,

minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA RÉSZV.-TÁRSASÁGNÁL BUDAPEST.

Főüzlet:

IV., Ferenc József-rakpart 6—7.
A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között.
Telefon: József 61—48.

— —

Fióküzlet:

VII. ker. Thökölyi-ut 16. szám.
A Keleti pályaudvar indulási oldalával szemközt.
Telefon: József 61—17.

ZIMMER FERENC HALKERESKEDELMI R.-T.

BUDAPEST

KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

TELEFON:

Közp. Vásárcsarnok:	József	48—94.
Iroda Vámház-körút 13.	„	35—39.
Fiók-üzlet József.tér 13.	„	150—65.

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelt halat.

HALÉRTÉKESÍTŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG HALNAGYKERESKEDÉS

TELEFON nappal: JÓZSEF 113-54.

BUDAPEST

TELEFON éjjel: JÓZSEF 49-06

ÁRUSÍTÓ HELY:
IX., KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

KÖZPONTI IRODA:
V., SZÉCHENYI-UTCA 1.

TELEP ÉS IRODA:
IX., CSARNOK-TÉR 5. SZÁM.

TELEFON: 154-44, 154-45.

MEGVESSZÜK tógazdaságok egész haltermését, SZÁLLITUNK a Magyar Tógazdaságok Részvénytársaság kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh és bajor egy- és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat és megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt.